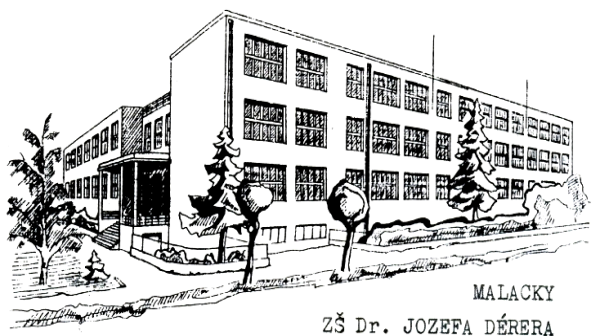

Dénerka

...čítanie pod školskou lavicou

č. 1 september 2016 – november 2016

Jeseň

Listy zo stromov padajú,
na zem únavou sadajú.
Krásne sa však zafarbia,
po čase ich nové nahradia.

Deti sa v nich hrajú,
veselo spievajú.
Naháňajú sa pri zbieraní gaštanov,
jeseň je plná farieb a plodov.

Chlad sa vháňa do všetkých uličiek,
nastáva čas zosnulých dušičiek.
Deti sa tešia na sladkú odmenu,
nielen na cintorín všetci sa poženú.

Vietor svetom poletuje,
všetko pri tom rozhadzuje.
Smeti, lístie zo stromov
vbehne aj do komínov.

Slnko mení sa na dážď,
telo zakrýva teplý plášť.
O chvíľu začnú chodiť ratraky,
nad hlavami len čierne mraky.

kolektív VIII. B

Milí spolužiaci !

Prinášame vám prvé číslo nášho, vášho školského časopisu Déerka. Podobne ako po minulé roky, aj tento rok vás čakajú štyri čísla plné zaujímavostí, udalostí, ktoré sa odohrali na našej škole, zážitkov, ktoré sme prežili na rôznych exkurziách a výletoch.

Déerky budú obohatené aj o vlastnú tvorbu našich spolužiakov. Tohto roku sa vrece roztrhlo s krásnymi príbehmi a básňami.

Veríme, že vás zaujmeme a stále si radi prečítate náš časopis Déerka.

Váš redakčný tím

Večerný beh zdravia – Beh vd'aky SNP

V piatok 9.9. 2016 sa uskutočnil už 33. ročník súťaže Večerný beh zdravia – Beh vd'aky SNP. Spoluorganizátorkou bola aj naša škola Dr. J. Déreza. Najskôr sa všetci bežci zaregistrovali vo dvore základnej školy a dostali štartovné čísla.

Keďže táto bežecká súťaž je bez obmedzenia veku, zúčastnili sa jej bežci už od 2 rokov. Samozrejme, aby to bolo spravodlivé, pretekári boli rozdelení do niekoľkých kategórií – rodičia s deťmi vo veku 3 – 6 rokov, žiačky ZŠ, žiaci ZŠ v jednotlivých ročníkoch, dorastenky,

dorastenci, ženy a muži.

Tohto roku stálo na štarte 260 bežcov, čo je zatiaľ rekordný počet. Štartovalo sa od Pamätníka SNP a cieľom bol Zámocký park – futbalový štadión, bežecká dráha. Trať merala 2000 metrov, z čoho 850 metrov tvoril asfaltový povrch a ďalej trať pokračovala cez Zámocký park až na atletickú dráhu. Každý účastník dal do svojho výkonu všetky sily. Nikto sa nezranil, nikto sa nestratil, všetci prebehli cieľom.

Na prvých troch z každej kategórie čakal diplom a vecná cena. Takisto boli odmenení najstarší a najmladší účastníci behu. Ale všetci sa mohli tešiť na nejakú cenu, pretože každý bežec sa zúčastnil zberovania o vecné ceny. Kto už behal trikrát, po predložení troch účastníckych listov z rôznych ročníkov, získal vecnú cenu.

Aj tento rok program akcie spestrili parašutisti, ktorí sa snažili doskočiť presne do stredu futbalového ihriska. Aj sa im to podarilo! Efektne a ladne sa zniesli z nebies a jemne dopadli na trávu. Nakoniec všetci odchádzali spokojní, bežci príjemne unavení a rodičia nesmierne hrdí na svoje ratolesti.

Noc výskumníkov

Posledný septembrový piatok sme sa vybrali po prvýkrát na jedno veľmi zaujímavé podujatie, a to Európska noc výskumníkov. Organizovala sa v Bratislave už po desiaty raz. Naši spolužiaci si mohli prezrieť viac ako 70 stánkov, kde sa dozvedeli mnoho nových informácií.

Svoje zastúpenie tu mala fyzika, chémia, živá i neživá príroda, technika, doprava, informačné a telekomunikačné technológie, biológia, mikrobiológia, ale aj jazykoveda.

Mali sme možnosť vyskúšať si mnoho nových vecí, zapojiť sa do rôznych súťaží. Mohli sme sa prejsť vnútom srdca, vidieť holografickú prezentáciu mozgu, pohybujúce sa rastliny, rastúce kryštály.

Vyrobiť si vlastné zemetrasenie, vyplniť slepú mapu, spraviť jazykový kvíz, zistiť, prečo sopka chrlí lávu, prečo ľudia veria novodobým poverám, zažiť cestu do minulosti Zeme, zahrať si logické hry a trochu potrápiť mozgové závitky, to všetko sme robili na Noci výskumníkov.

Reprezentovali sa tu nielen rôzne výskumné ústavy, ale aj katedry vysokých škôl a niektoré stredné školy. Mohli sme si vyskúšať aj rôzne chemické pokusy.

Moderátorom celého podujatia bol Vlado Voštinár, ktorý sa s nami veľmi ochotne odfotil.

Bolo super!

Zase sme mohli niečo nové zažiť.

Čo ak sa z nás stanú noví vedci, výskumníci??

Červené jablčko vo vrecku mám ...

Jablčka sú neodmysliteľnou súčasťou jesene a zároveň nášho jedálneho stola. Červené, zelené, žlté, ale aj farebné a všetky také chutné. Šťavnaté, sladké, kyslé, na výber máme mnoho možností. Rastú v záhradách, sadoch a chutia nám nielen surové, ale aj v koláči alebo ako jablková šťava či mušt. No aj sušené jablčka sú veľmi zdravé.

Spievajú sa o nich piesne a píšú básne. Naši spolužiaci tiež vzdali hold tomuto výnimočnému ovociu.

Najradšej mám jablkový koláč,
v nedeľu si ho rád dám.

Cítim sa ako najväčší boháč,
keď jablkový koláč doma mám.

Samko Bednárík, II.C

Jablčko, jablčko, si nádherné,
a pritom sladučké a červené.
Budeš mi chutiť v škole aj doma,
keď ho nemám, hneď je pohroma.

Natália Bui Van Khánly, IV.B

Jablčko, jablčko, červené je,
Vždy ho v koláčoch použijeme.
Z jablčok je aj dobrý džús,
doma si ho urobiť skús.

Simona Bokolová, III.C

Utrhnúť jablčko si pôjdem rád,
dúfam, že nie je červené, žlté mám rád.
Kým nevyrastie, budem čakať,
a zatiaľ sladká chuť bude ma lákať.

Samuel Foltýn, IV.C

Jablčko, jablčko, vždy si ťa zjem,
odtrhnem a pekne umyjem.
Šťavnaté si, voňavé, sladučké a červené,
keď do teba zahryznem, dúfam, že nebudeš červivé.

Romanka Králiková, III.C

Jablčko, jablčko, červené je,
vždy si ho doma nájdeme.
Zabudol som si ho vziať,
energiu nebudem mať.

Daniela Strelecká, III.C

Šiestaci v Mikulčiciach

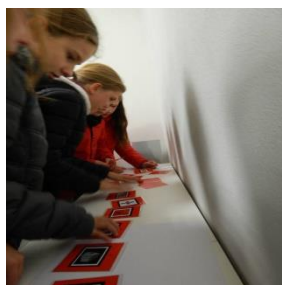
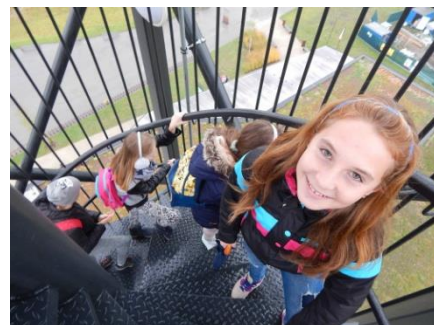
Jedného zamračeného dňa sme išli zo školy na exkurziu do Mikulčíc, miesta, ktoré pripomína Veľkú Moravu. Veľmi som sa tešila, pretože som vedela, že sa dozviem veľa nových vecí.

Na miesto sme dorazili o 9: 00 hod. Bola dosť zima, ale aj tak nás neopúšťala dobrá nálada. Hneď ako sme vstúpili do budovy, čakala nás tam pani sprievodkyňa. Ako prvý bod programu bola vyhládka. Bolo chladno, fúkal vietor a tým, že veža bola vysoká, dosť sa kývala. Zvrchu sme si obzreli celý areál.

Neskôr sme mali prestávku na jedlo. Keď sme sa všetci najedli, prechádzali sme sa po areáli a pani sprievodkyňa nám rozprávala zaujímavosti o Mikulčiciach. Najviac sa mi páčilo múzeum. Vo vnútri sme si pozreli film o Mikulčiciach. Keď sa skončil, tak nám ukazovali rôzne

šperky, obrázky a zmenšené kostoly.

Najviac sa mi páčili kostry, ktoré boli v hrobkách. Po prehliadke nám pani sprievodkyňa povedala, že budeme hľadať Mojmirov poklad. To bola najlepšia časť exkurzie. Rozdelili sme sa na skupiny. V našej skupinke okrem mňa boli ešte Ninka, Sára, Veronika, Karin, Zoja, Alex, Matúš a Martin. Dostali sme mapu a podľa nej sme sa zastavovali na rôznych stanovištiach a plnili úlohy. Prvá zastávka bola pri kostole, druhá pri panej, ktorá nám dávala úlohy a mnoho ďalších. Veľmi sme sa potešili, keď nám teta povedala, že sme najrýchlejší, ale nemali sme nejaké odpovede, tak sme prišli o čas.

Z Mikulčíc som si priniesla suveníry, privesok na kľúče. Veľa informácií a zážitkov som porozprávala doma. Ďakujem pani učiteľke za túto zaujímavú exkurziu.

Emma Chmelová, VI.B

Siedmaci v Borskom Mikuláši a Hlbokom

Borský Mikuláš a Hlboké sú dve dediny neďaleko Malaciek, kam sme sa vybrali spoznávať našu históriu a históriu slovenského jazyka.

Našou prvou zastávkou bol Borský Mikuláš, rodisko Jána Hollého. Navštívili sme jeho rodný dom. Pred vchodom do domu stojí socha, pamätník tomuto veľkému spisovateľovi. Ján Hollý bol významný katolícky kňaz, ktorý žil v rokoch 1785 – 1849. Bol spisovateľom a prekladateľom. Svoje diela písal v Bernolákovej slovenčine. Práve jeho prišli poprosiť o názor Štúr, Hurban a Hodža, keď sa pohrávali s myšlienkou o novom spisovnom slovenskom jazyku. Rodný dom Jána Hollého je starý, ale zachovalý. Postavený je z hliny, vchádza sa doň so sklonenou hlavou. Milá pani nám porozprávala veľa zaujímavostí. Obzreli sme si, ako v tom období ľudia žili, aké mali vybavenie domu, ako varili. Vedeli sme si predstaviť, v akých podmienkach vyrastal tento významný človek.

V Borskom Mikuláši sme sa ešte pozreli na jeden z posledných slamených domčekov.

Ďalej sme pokračovali do Hlbokého, kde pôsobil Jozef Miloslav Hurban. Navštívili sme jeho pamätnú izbu a dozvedeli sa informácie o jeho osobnom a profesionálnom živote.

Nakoniec sme navštívili miesto posledného odpočinku Jozefa Miloslava Hurbana na miestnom cintoríne. Videli sme jeho starý hrob, ale aj vysokú mohylu, ktorú mu dali postaviť ľudia na znak vďaky.

Bolo to veľmi príjemne dopoludnie. Niečo nové sme znova videli a niečo nové sme sa naučili.

Bibliotéka 2016

Kniha má mať miesto v živote každého človeka. Otvára nám brány do iných svetov, svetov fantázie, mystických tvorov, princov, princezien, ale aj kovbojov, kozmonautov, námorníkov alebo len do života obyčajných ľudí zo susedstva.

Najväčším sviatkom pre všetkých knihomolov je veľký knižný veľtrh Bibliotéka. Koná sa raz ročne. Na svoje si tam môže prísť každý, kto miluje vôňu nových kníh, zbožňuje čítať a rád si vypočuje autorov, ktorí tie príbehy napísali.

Aj my sme tento rok po prvý raz Bibliotéku navštívili. Spočiatku sme si mysleli, že sa dovnútra ani nedostaneme. Toľko mladých ľudí snáď nie je ani na koncerte populárneho speváka. Ale podarilo sa! Úspešne sme došli do cieľa.

Najskôr sme si vypočuli známu slovenskú autorku kníh pre deti a mládež Gabrielu Futovú. Prezentovala svoju novú knihu *Môj malý zverinec*.

Rozprávala veľmi zaujímavo, ale skôr to bola kniha pre malé deti a nás už lákali stánky, kde boli knihy, knihy a všade samé knihy.

Vydali sme sa na prieskum, na nákupy. Bolo to fantastické! Nikto neodišiel bez knihy. Našli sme všetko, čo sme hľadali, možno aj viac.

Svoje zastúpenie tam mali rôzne slovenské vydavateľstvá – Mladé letá, Slovenské pedagogické nakladateľstvo, Motýľ, Ikar, Slovart, Albatros atď., ale aj veľké kníhkupectvá, ako napríklad Martinus či Pantha Rei.

Kníh bolo veľa, ale času málo. Na pravé popoludie nás čakala beseda s dvojicou autorov knihy *Nie som barbar alebo Etiketa pre každého*. Anton Bódis a Ľubica Štubňová nám porozprávali o vzniku

celej knihy. Jej predchodcom bola relácia v Slovenskom rozhlase, kde si mohli poslucháči každý deň vypočuť krátku vstupu o tom, čo sa patrí a čo nie. Priamo na besede nám spolužiaci za pomoci pána Bódisa predviedli, ako sa správne zoznámiť, kto komu prvý podáva ruku a podobne. Dozvedeli sme sa napríklad aj to, že palacinky jeme vidličkou a lyžicou, že špagety jeme len vidličkou a nemáme si pomáhať lyžicou, že žena má pri stole sedieť len na polovici stoličky, ale aj to, že lakte nesmú byť na stole.

Túto knihu si už môžete prelistovať aj v našej novej knižnici.

Bolo to zaujímavé predpoludnie.

A ako ľahko sa domov niesol plný batoh kníh!!

Z tvorby našich spolužiakov

Príbeh kolísky

Než som sa narodila, rodičia mi prichystali krásnu kolísku, do ktorej ma uložili, keď si ma priniesli z pôrodnice. Bola veľmi elegantná, celá biela so saténovým baldachýnom. Bola som už väčšia, keď som sa dozvedela, že táto moja kolíska vôbec nie je len taká obyčajná, ale viaže sa k nej nezvyčajný príbeh, ktorý siaha ďaleko do minulosti. Poviem vám, ako to bolo.

Moja prababička Jaruška mala práve 17 rokov a prechádzala sa so svojim nápadníkom po meste. Bola nedeľa. Rozprávali sa a prezerali si výklady zatvorených obchodov. V jednom výklade zbadala prababička Jarka nádhernú kolísku. Mala jemne zdobenú kovovú konštrukciu, bielu postieľku a čipkovaný baldachýn. Jarka nevedela od nej odtrhnúť oči. Dlho ju obdivovala a jej priateľ sa iba potmehúdsy usmieval. Potom odprevadil Jarku domov a pekne sa s ňou rozlúčil. O pár dní prišiel prababičke obrovský balík previazaný mašľou. No, nebola v ňom Bambuľka☺ Jarka balík rozbalila a vnútri bola jej krásna vysnívaná kolíska. Jej priateľ Rudko jej chcel spraviť radosť a kolísku jej kúpil. Pre tento darček sa začalo aj klebetiť, či náhodou Jaruška nečaká bábätko.

Prababička sa kolíske veľmi tešila a opatrovala ju celých 6 rokov, kým si nezobrala svojho milého Rudka za muža. Mali spolu 4 deti. Ako prvý spinkal a hojdal sa v tejto kolíske ich synček Jaroslav. Ten sa stal mojim dedkom. Neskôr boli v kolíske jeho deti, teda aj moja mama, moji bratraci a sesternice, môj brat a samozrejme aj ja.

Príbeh kolísky ale pokračuje. Na budúci rok oslávi svoje narodeniny. Bude mať 100 rokov. Napriek svojmu veku stále putuje z domu do domu a hojdá deti našej rodiny.

Sofia Rúth Tóthová, V.A

Pradedko Janko

Nikdy som nemala pravého otca, deda ani pradedka. Ani otca, ani deda som nechcela. Netúžila som ich spoznať. Tak ako oni netúžili spoznať mňa. Ale Teba, pradedko, by som chcela poznať. Lenže Ty ani nevieš, že Tvoja krásna vnučka je moja mamina. Určite by si bol na ňu hrdý. Stará sa o mňa zo všetkých síl a najlepšie, ako vie. A Tvoja dcéra je už dvojnásobnou babičkou. Tvoja mladšia vnučka si našla priateľa, s ktorým sa nadovšetko milujú. Všetky sú úžasné!

Škoda, že si už odišiel na onen svet. Vždy som Ťa chcela spoznať. Ako päťročná som presne nevedela, čo je smrť a aké to je, keď zomrie niekto, koho nepoznáš. Ale teraz už mám trinásť. A čím viac dospievam, tým viac si uvedomujem, ako veľmi mi chýbaš. Bol si dobrý otec a aj dedo. A určite by si bol aj dobrý pradedo. Mal by si pravnučku, ktorá by Ťa nadovšetko ľúbila. Ľúbim Ťa aj teraz. Veľmi. Dala by som všetko pre to, aby som Ťa mohla aspoň raz vidieť, alebo počuť. Alebo len jeden jediný raz Ťa objasť. Chcela by som poznať ten pocit, keď Ťa niekto držal za ruku. Tvoje fotky som si prezerala stále, ale teraz to už tak často nerobím, lebo viem, že by som plakala. Bol by si určite dokonalejší muž, ktorý by nadovšetko miloval svoju rodinu. Na fotkách si ma vždy niečím zaujal. Bol si čarovný. Ako deduško z rozprávky. Stále si sa usmieval, a to máme asi všetci po tebe.

Som neskutočne rada, že som sa mohla narodiť na Tvoje meniny. V hĺbke duše viem, že oslavujeme spolu. Chcela by som Ti sedieť na kolenách, objímať Ťa a hovoriť Ti, ako veľmi Ťa ľúbim. Žiaden chlap mi nikdy nepovedal: „Navždy budeš moje krásne dievčatko. Veľmi Ťa ľúbim.“ Chcela by som to počuť od Teba. Verím, že by si mi to hovoril stále. Lebo láska sa má opätovať. Chcela by som, aby si tu bol so mnou, keby som si priviedla chlapca a povedal mu: „Ublížiš jej, ublížim ja tebe.“ Viem, že na mňa dávaš zhora pozor. A ja dávam pozor na Teba. V mojom srdci. Aj keď som Ťa nepoznala, v srdci budeš mať vždy svoje miesto. Závidím ľuďom, ktorí Ťa poznali... Ľúbim Ťa...

Tvoja pravnučka Ema

Starý kocúr Vinco pán, sedel na rímse a vyhrieval sa tam.
Sedel kocúr tam, sledoval tie myšky sám.

Zrazu jeden skok
a potešil sa, že budú hody tento rok.

Ale myšky nelenili,
kožúšky si ochránili.

Rozbehli sa všetky domov a kocúr bol bez hodov.

Starý kocúr Vinco pán,
zistil, že je celkom sám.

Patrik Belánik, V.C

Kráča kocúr po dvore,
plaší myši v pitvore.
Tie tam majú malú dierku,
za dverami pri vedierku.

Vykukla von myška mama,
dajte pozor, dnes som sama.
Dajte pozor moje deti,
bo sem kocúr ihneď vletí.

Lea Lazarová, V.A

Kocúr Muro čierny je, rád sa s kľbkom zahraje.
Hráme sa vždy spolu sami, kamarátni sme sa stali.

Samuel Tesár, V.C

My chceme íst' do školy!

Ahoj, kamaráti! Ja som pes Rex a dnes vám nebudem hovoriť o živote zvierat sám. Budú vám dnes rozprávať: prasiatko Gvik, mačka Líza, vydra Petra, kura Ďob a lastovičky - dvojčky Singi a Pingi. Každý z nás vám prezradí, ako by sme chceli žiť.

Gvik: „Kamaráti, väčšina ľudí si myslí, že my sa máme veľmi dobre. Ale nie, nie je to tak. My sa možno váľame celý deň v blate a kŕmime sa, ale zrazu si človek zaumieni, že chce dnes na obed rezne, tak nás zabijú, a tým sa pre nás život končí. Ja žijem na farme, ktorú navštevuje veľa detí. Často a rád ich počúvam, a preto viem, že nechcú chodiť do školy. My prasiatka by sme chceli ísť veľmi do školy a nie sa báť deň čo deň, kto skončí na tanieri.“

Singi a Pingi: „Kamaráti, ľudia si myslia, že život vtákov je úžasný, ale mýlia sa. Náš život je veľmi ťažký aj napriek tomu, že lietame... Lietanie je nádherné, ale musíme dávať pozor, aby sme sa nestali potravou pre väčšie vtáky a iné zvery. Tiež by sme chceli vyskúšať školu. Nájst' si viac priateľov a užiť si veľa zábavy.“

Líza: „Priatelia moji, ľudia hovoria, že život mačky je super. Ale nie, nie je to tak. Ja žijem tiež na farme spolu s ostatnými zvieratkami. Bývam vnútri spolu s farmárovými deťmi. Dcéry Linda a Lucia chodia do tretej triedy.“ Každé ráno mi vravia: „Mačka Líza, chyt' krysy a dáme mliečko do misy!“

„Samozrejme s nimi sledujem aj rozprávky. Ale keď sa upratuje, a to je väčšinou počas daždivého počasia, vyhodí ma von. Mačku to veľmi raní. Kedykoľvek nás môže zraziť auto, a preto už nechcem byť mačkou. Alebo stačí, keď do mňa zahryzne pes a o pár minút som... Tiež by som rada vyskúšala školu, mať viac priateľov.“

Petra: „Dobrý deň, kamaráti! Ja som vydra. Ja vám toho veľa nepoviem, mnou nechce byť nikto. Ale poviem vám, že aj ja chcem navštevovať školu a byť človekom.“

Ďob: „Priatelia moji zlatí, ja chcem chodiť tiež do školy, pretože našou nevýhodou sú slepačie vši. Tie nás po čase zožerú. Môže nás odniesť akákoľvek zver. Chcem sa stať človekom.“

Rex: „Moji milí, ja vám život nezávidím. Ja sa mám dobre, jediné čo by som chcel, je sledovať telku. A ďakujeme, že ste nás vypočuli.“

Traja kamaráti tri zlaté perá

Bol raz jeden hustý les a v tom lese stála pekáraň. Ale nebola to obyčajná pekáraň. Žil v nej pekár, mačička i živý medovníček. Mačka sa volala Feny. Obidvaja pomáhali pekárovi pri práci. Najradšej zo všetkého odnášali dobroty všetkým zvieratkám, ktoré si ich tu často kupovali.

„No poďte, už mám pre vás toho veľa!“ kričal pekár.

„Dobre, už ideme!“ ani sa nenazdal a pomocníkov mal pri sebe.

„Tu máte a choďte. Pozrite, na zozname je ešte ježko. Aha, na toho sme úplne zabudli.“

Chybu rýchlo napravili... A pri ježkovej nore našli tri zlaté perá.

„Čo to asi môže byť?“ pýtali sa pomocníci.

„Ja si myslím, že je to niečo na jedenie.“

„Nie, radšej to nejedz. A čo ak je to otrava?“ povie medovník.

„Poďme za pánom pekárom. Ten nám už povie, čo to v skutočnosti je.“

„Pán pekár, pán pekár, čože to len môže byť?“ spýtali sa naraz obidvaja.

„To sú, moji milí pomocníci, tri zlaté perá. Splnia každému z nás len jedno želanie. A to pranie sa musí vysloviť na posteli, aby ho nikto nepočul. Ale prajme si niečo užitočné, lebo tá čarovná vec splní len jedno pranie. Musíme preto myslieť uvážene.“

A čo myslíte, moji milí čitatelia, priali si len niečo sami pre seba? Pravdaže nie. Medovníček si prial, aby boli navždy nerozlučnými priateľmi. A čo si priala Feny? Pre všetkých si priala pevné zdravie. No a pán pekár si prial, aby sa im všetkým vodilo tak ako doteraz. A šťastne si spolu nažívali pod jednou strechou naďalej...

Sabína Sedláková, V. B

Úspechy, úspechy a znova úspechy

Školský rok sa poriadne ešte nerozbehol a už máme niekoľko úspechov, s ktorými by sme sa chceli pochváliť.

Začnime Večerným behom zdravia, kde sme získali až sedem pódiových umiestnení.

V okresnom kole v cezpoľnom behu získala tretie miesto **Timea Morávková**, žiačka VII.C.

V celoslovenskej výtvarnej súťaži Slovensko, krajina v srdci Európy získala vo svojej kategórii 1. miesto **Andrea Andreutti** zo VII. A.

V okresnom kole basketbalového turnaja uspeli družstvá dievčat i chlapcov. Dievčatá v zložení **S. Švajdlenková, A. Mihályová, E. Končeková, A. Vozárová, T. Juricová, T. Morávková, M. Stachová, K. Bogdalíková** obsadili tretie miesto. Chlapci v zložení **J. Bohuš, A. Freund, T. Kadluba, M. Kurák, P. Spusta, J. Šimek, A. Kostolanský, S. Švarc** získali rovnako bronz.

V krajskom kole Majstrovstiev žiakov a žiačok ZŠ a 1. stupňa OGY v šachu v školskom roku 2016/17 získala prvenstvo **Adriána Vozárová** medzi dievčatami. Spolu s **Norbertom Filípkom** vytvorili družstvo a získali úžasné druhé miesto v kategórii zmiešaných žiackych družstiev.

V okresnom kole Olympiády zo slovenského jazyka a literatúry nás reprezentovala **Henrieta Slezáková**, žiačka 8. B triedy. Z trinástich účastníkov sa stali úspešnými piati. Naša Henrieta obsadila so ziskom 44 bodov striebornú priečku.

Naši deviataci majú za sebou Komparo zo slovenského jazyka a literatúry a z matematiky a piataci Testovanie 5.

Veríme, že tento zoznam ani zďaleka nie je konečný a k týmto menám pribudnú ďalšie. Všetkým spolužiakom blahoželáme a prajeme mnoho úspechov.